

КНИГА ШАНИ І ВДЯЧНОСТІ

Після Революції Гідності розпочинається російсько-українська війна, основною причиною якої стало небажання російської сторони визнавати проєвропейський курс України. Навесні 2014 року російські війська здійснюють військову інтервенцію на територію Кримського півострова та Донбасу. О. Турчинов, як виконувач обов'язків Президента України, оголошує про початок Антитерористичної операції (АТО), пізніше – Операція Об'єднаних Сил (ООС). Розпочинається затяжне і криваве протистояння на території Донецької та Луганської областей, в результаті якого значна кількість населення змушена залишити свої місця проживання, розпочинається політично-військова та економічна кризи.

24 лютого 2022 року Росія розпочинає повномасштабне вторгнення на територію України. Українська влада офіційно запроваджує військовий стан. Вся територія України зазнає постійних обстрілів з боку російських військ. Навесні 2022 року українські війська стабілізують фронт, звільняють територію Київської, Сумської, Чернігівської, пізніше Харківської областей, Херсон. На сьогоднішній день військові дії продовжуються. Україна має широку військову, політичну, економічну підтримку з боку США, Великобританії, Німеччини, Франції та інших провідних держав світу.

В моїй Україні сьогодні війна,

Небачена людством донині.

Весь світ пробудила страшна новина –

Вночі, о четвертій годині.

Україна платить високу ціну, втрачає своїх найкращих синів і дочок у цій війні. Захисники і захисниці щоденно проявляють мужність, героїзм, сміливість у боротьбі з ворогом. У кривавих боях народжуються Герої, які сьогодні пишуть історію своїми вчинками, віддаючи своє життя за незалежну, вільну, рідну Україну.

Смерть кожного солдата, медика чи цивільної особи – шрам на серці України.

СМІЛИВІСТЬ І ГЕРОЇЗМ ЗАВЖДИ ЙДУТЬ ПЛІЧ-О-ПЛІЧ

Пам'яті Ігоря ГОМИНА

Гомин Ігор Сергійович народився 01 вересня 2003 р. у місті Кременчук Полтавської області.

З 2006 року до 2009 року Ігор проживав разом із сім'єю у м. Львові. Перший клас школи завершив у Львові. Далі повернулись до рідного міста, де з другого до дев'ятого класів навчався у Кременчуцькому ліцеї №17 «Вибір» імені М.Г. Неленя.

З 1 вересня 2018 року Ігор вступив у Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка. Освіта була не завершена, прийняли рішення забрати документи.

Ігор працював, допомагав рідним.

У березні 2024 року, Ігор Сергійович прийняв свідоме рішення – вступив до лав Збройних сил України. Шлях військовослужбовця розпочався із тренувального центру. Ігор пройшов навчання за Програмою базової загальновійськової підготовки: тактична підготовка, вогнева підготовка, супутні предмети.

На тренувальному полігоні Гомин Ігор приєднався до однієї з військових частини. Так Ігор став частиною команди. Отримав посаду старший матрос. Разом із військовою частиною брав участь в операціях на півдні України.

Пізніше був прикомандирований до іншої війсьвої частини. Приймав участь у виконанні бойових операцій на півночі України. Під час останнього виходу, був вражений ворожим дроном. Так і обірвалося життя Гомина Ігоря Сергійовича.

Загинув Ігор Сергійович Гомин 30 березня 2025 року в Сумській області, справжнім Героєм, у віці 21 рік.

Від командування військової частини ГОМИН Андрій Сергійович нагороджений ГРАМОТОЮ ПОШАНИ І СКОРБОТИ (посмертно) за мужність та звитягу при виконанні військового обов'язку перед Батьківщиною (2025 р.).

Ігор був дуже сміливий, мужній. Із самого початку цього непростого шляху, він знайшов себе, був відданий справі – служіння Батьківщині.

Дуже любив тварин, вони його всюди супроводжували під час занять і виїздів. Під час передостаннього приїзду додому він вивіз із позиції котика. Тепер цей котик Бімба живе з рідними Ігоря. *«Спогади і котик все, що лишилося про Ігоря»* – кажуть рідні.

Про Ігоря Гомина з великою теплотою згадують друзі: *«Ми ще з самого раннього дитинства, коли були ще маленькі, разом бігали усією компанією. Ігор був душею цієї компанії: дружелюбний, веселий, завжди, міг допомогти та підтримати у складних ситуаціях. З ним можна було поговорити про все...»*.

Смерть Ігоря – це не лише особиста трагедія для родини та близьких, а й глибока рана для всього суспільства.

Ім'я Ігоря Сергійовича Гоміна назавжди залишиться в нашій пам'яті.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

МИ Б'ЄМОСЬ ЗА ТЕ, ЧОМУ НЕМА ЦІНИ В УСЬОМУ СВІТІ, – ЗА БАТЬКІВЩИНУ

Пам'яті Дмитра СЛАБКА

Слабко Дмитро Романович народився 17 травня 2001 року в м. Кременчук Полтавської області. Навчався в Кременчуцькій гімназії №6.

Після 9 класів у 2016 році вступив у Кременчуцький медичний коледж імені В.І. Литвиненка (нині Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) на відділення «Лікувальна справа».

Слабко Дмитро був організованим, стараним у навчальній діяльності. Значну увагу приділяв творчості. Відвідував студентський клуб художньої самодіяльності «Веселка». Займався в ансамблі духових інструментів «Медикус». Брав участь у коледжних, міських урочистих та культурно-масових заходах; обласних марш-парадах духових оркестрів та святах духової музики, що відбувалися в м. Полтава.

У 17 та 22 червня 2020 році успішно склав комплексний державний екзамен (теоретичну та практичну частини). 30 червня 2020 року за рішенням екзаменаційної комісії Кременчуцького медичного фахового коледжу імені В.І. Литвиненка Слабку Дмитру Романовичу присвоєна кваліфікація «фельдшер».

Після завершення навчання в медичному коледжі Слабко Дмитро Романович працював один рік на посаді лаборанта клініко-діагностичної лабораторії Кременчуцької міської лікарні імені О.Т. Богаєвського.

У 2021 році Дмитро вступає до Полтавського державного медичного університету.

06 грудня 2022 року Слабко Дмитро Романович добровільно долучився до лав ЗСУ шляхом підписання контракту. Усі сили та мужність спрямовував

на боротьбу з окупантами, захищати незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України на гарячих напрямках.

12 лютого 2024 року Слабко Дмитро Романович загинув при виконанні бойового завдання у Донецькій області.

Поховали Героя в рідному місті.

Співчуття рідним та близьким! Дмитро у нашій пам'яті назавжди...

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

ЗГОРІВШИ САМ, СВІТИВ ДРУГИМ...

Пам'яті Андрія ГОЛОТИ

Голота Андрій Олексійович народився 13 вересня 2002 року в селищі Оржиця Полтавської області.

У віці семи років пішов до першого класу Оржицької загальноосвітньої школи I-III ступенів. Паралельно навчався у музичній школі по класу «акордеон», яку завершив з відзнакою.

У 2018 році вступив у Кременчуцький медичний коледж імені В.І. Литвиненка (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) на відділення «Лікувальна справа». Під час навчання активно займався в гуртках художньої самодіяльності. Брав участь у міських й коледжних культурно-масових заходах та творчих вечорах, які проходили у гуртожитку коледжу, в якому проживав під час навчання Андрій.

У червні 2022 році завершив навчання в коледжі та отримав кваліфікацію «фельдшер». У вересні цього року вступив на заочне відділення Міжрегіональної академії управління персоналом спеціальність «психологія». Здав першу сесію.

За покликом серця, добровільно висловив бажання стати на захист України. 13 липня 2022 року Андрій був зарахований військовим медиком до військової частини ТРО. 3 листопада 2022 року брав участь у бойових діях на Донецькому напрямку.

13 березня 2023 року Андрій Голота загинув, рятуючи побратимів при виконанні бойового завдання у Донецькій області.

Молоде життя Андрія обірвалося, як струна його дзвінкої гітари.

Указом Президента України від 04 серпня 2023 року №470 ГОЛОТА Андрій Олексійович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ГОЛОТА Андрій Олексійович нагороджений нагрудним знаком «За вірність народу України» розпорядження від 22 червня 2023 року №168 (помертньо).

Світла пам'ять про Андрія вічно буде жити в серцях рідних, друзів, одногрупників, однокласників, односельчан.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

ЛИШЕ СИЛЬНИМ ДАНО ПРАВО НА БЕЗСМЕРТЯ **Пам'яті Павла ОМЕЛЬЧЕНКА**

Омельченко Павло Миколайович народився 15 грудня 1979 року та проживав у місті Кременчук. Навчався в загальноосвітній школі №25 (нині – Кременчуцький ліцей №25 «Гуманітарний колегіум»).

Після проходження строкової служби в армії в 1999 році вступив у Кременчуцьке медичне училище на відділення «Лікувальна справа» (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка). Під час навчання активно займався в гуртках художньої самодіяльності. Брав участь в загальноколеджних та міських культурно-масових заходах у складі ансамблю народного танцю. Завершив навчання у 2002 році. Отримав диплом «фельдшера» з відзнакою.

Працював у Кременчуцькій міській СЕС на посаді помічника епідеміолога.

У 2012 році вступив у Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського факультет автомобільного транспорту. Після завершення навчання у вищому закладі освіти Павло Омельченко працював механіком з випуску та обслуговуванню великовантажних автомобілів.

У 2015-2016 роках був мобілізований до лав ЗСУ. Учасник бойових дій в АТО.

У перший день повномасштабного вторгнення Росії в Україну звернувся у військкомат і був розподілений до механізованої бригади. Військове звання – сержант.

14 жовтня 2022 року Павло Омельченко перебував на бойових позиціях на сході країни. Після мінометного обстрілу отримав тяжкі поранення. Був відправлений до військового шпиталю, де і помер 17 жовтня 2022 року.

Всеукраїнським об'єднанням «Країна» від 23 липня 2023 року ОМЕЛЬЧЕНКО Павло Миколайович нагороджений медаллю «Незламним героям російсько-української війни» (помертно).

Указом Президента України від 28 грудня 2023 року №861 ОМЕЛЬЧЕНКО Павло Миколайович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

**ТОЙ, ХТО ОБРАВ ПРАЦЮ МЕДИКА, ДАВ КЛЯТВУ, ЩО БУДЕ
ЧЕСНО СЛУЖИТИ СВОЄМУ НАРОДОВІ**

Пам'яті Юлії ЗУБЧЕНКО (КРАВЧЕНКО)

Народилася Юлія Володимирівна Кравченко 12 січня 1995 року у місті Світловодськ Кіровоградської області.

З 2001 по 2010 роки Юлія навчалась у гімназії – загальноосвітній школі №4 міста Світловодська. Приймала активну участь у громадському житті школи, була старостою класу. Мрією Юлії завжди було – це працювати в напрямку екстренної медичної допомоги, тому вона ще у 8 класі твердо вирішила стати фельдшером і сумлінно готувалась до вступу в медичний коледж.

У 2010 році Юлія Кравченко вступила у Кременчуцький медичний коледж на відділення «Лікувальна справа» (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка). Юлія була старостою групи. Приймала активну участь у студентському клубі художньої самодіяльності «Веселка». Займалась у вокальній групі та хоровому колективі. Брала участь у коледжних та міських культурно-масових заходах.

Переддипломну виробничу практику проходила на базі Світловодської станції екстренної медичної допомоги. Завершила навчання у Кременчуцькому медичному коледжі імені В.І. Литвиненка у 2014 році та отримала розподіл на працевлаштування до фельдшерсько-акушерського пункту с. Бакумівка Полтавської області на посаду фельдшера. Працювала на ФАПі до 2020 року.

З 2014 по 2019 роки навчалась у Харківському Національному фармацевтичному університеті, на фармацевтичному факультеті, за спеціальністю «Фармація, промислова фармація» (заочна форма навчання).

У серпні 2020 року Юлія пройшла співбесіди на посаду військового медичного працівника та курс молодого бійця.

У грудні 2020 року підписала офіційний військовий контракт з Національною Гвардією України. Посада військовий медик.

У 2021 році була нагороджена грамотами за проявлену мужність та патріотизм при виконанні службових обов'язків, вірність присязі українському народові, високий професіоналізм та наполегливість.

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну в лютому 2022 року зустріла в своїй військовій частині на сході країни. У квітні отримала контузію, але поновила здоров'я і виконувала професійний обов'язок до кінця свого життя.

Загинула Юлія 08 травня 2022 року від влучання ворожої авіабомби в будівлю, де знаходився шпиталь.

Указом Президента України №540/2022 ЗУБЧЕНКО Юлія Володимирівна нагороджена орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИЦІ УКРАЇНИ!

ЙОГО ПОКЛИКАННЯ – ДОПОМАГАТИ ІНШИМ Пам'яті Степана УССА

Усс Степан Миколайович народився 09 серпня 1978 року у місті Кременчук Полтавської області.

У 1993 році закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №25 (нині – Кременчуцький колегіум №25).

У 1996 році вступив у Кременчуцьке медичне училище (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) на відділення «Сестринська справа». Навчався на «відмінно», бо «тягнулася» його душа до медицини, а значить допомагати людям, які цього потребували. Степан був творчо обдарованою особистістю. Відвідував музичну школу,

грав в оркестрі духових інструментів, добре володів технікою гри на піаніно, брав участь у театральних постановках. Багато часу приділяв спорту, займався в секції дзюдо.

У 1996-1998 роках проходив строкову військову службу в лавах Внутрішніх військ МВС України. За час служби пройшов шлях від рядового до старшини.

05 квітня 2014 року молодий чоловік був мобілізований до лав Збройних сил України. Степан Усс сказав: *«Треба, так треба. Я чоловік і мій прямий обов'язок – захищати нашу Батьківщину і бути максимально потрібним і корисним їй зі своїм багажем знань та умінь у медичній сфері»*. Разом з іншими призовниками прибув до місця призначення. Служив операційним братом госпітального відділення медичної бригади на сході України.

З весни-літа 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході країни. Влітку 2014 року був учасником боїв у районі міста Луганськ, у серпні 2014 року – за місто Іловайськ Донецької області.

Під час відпустки, саме в розпал літньої спеки, вдома, Степану стало зле і лікарі констатували, що у нього передінфарктний стан, однак це не завадило йому повернутись до побратимів.

29 серпня 2014 року старшина Степан Усс разом з іншими військовослужбовцями виходив з «Іловайського котла» через так званий «гуманітарний коридор» та колона зненацька була обстріляна ворогом. Внаслідок обстрілу з'явилися загиблі та поранені військовослужбовці. Старшина Усс кинувся надавати медичну допомогу пораненому бійцю. Степан Усс загинув від розриву снаряду, рятуючи пораненого.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року УСС Степан Миколайович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

СЛАВА ГЕРОЯМ, ЯКІ ВІДДАЛИ ЖИТТЯ ЗАХИЩАЮЧИ УКРАЇНУ.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Велика подяка захисникам і захисницям України, які нині виборюють наше право жити у європейській, вільній та незалежній державі.

Нехай віра в перемогу ніколи не покине Ваші хоробрі серця.

І буде мир...

І вишині зацвітуть

У рідному моєму краї.

Лелеки добру звістку принесуть:

«Кінець війні, ми ворога здолали!»

ПОКИ ВИ Є, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ІСНУЄ.

СЛАВА УКРАЇНІ!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

